

Pamela Binnings Ewen

**PÁRIZS
KIRÁLYNŐJE**

Regény
COCO CHANEL
életéről

21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2021

*Apámnak,
Walter James Binnings hadnagynak,
aki a második világháborúban
a PT-279 és 281 torpedóhajó kapitánya volt
a Csendes-óceánon*

*„Gyors hajókat adjatok, mert szándékomban áll
a baj kellős közepébe menni.”*

*Én, Coco Chanel,
felfedeztem a túlélés első törvényét:
Csakis önmagadban bizz, senki másban!*

Prolóqus

**Párizs, Place Vendôme
1944. ősz**

Valaha a lábam előtt hevert egész Párizs és Európa. Az egész világ az enyém volt. A csodálatos N° 5-emet még akkor is vették, miután 1939-ben dühömben bezártam a Chanel házat, egészen addig, amíg Pierre el nem lopta. A N° 5 maga volt a tökély. Ez volt a hírnevem, beragyogta a világomat, mint egy tündöklő csillag, amelyet ismeretlen erők pusztá bája tart fenn a súlytalan világmindenségben. Az a parfüm a nevemet viselte, híressé tett, és egészen mostanáig a képzeletemet is felülmúlóan gazdaggá. Akárcsak nekem, a N° 5-nek is állandó ereje van – búvköre, kitartása –, egy légies illat, amely még akkor is ott lebeg a levegőben, amikor az anyag már elszállt. A baj csak az, hogy egy ilyen parfüm emlékeket idéz fel – számomra és mások számára –, és azok nem mindig kellemesek.

Szörnyű dolgokat tettem. De nem volt más választásom. És mindig tisztában voltam azzal, mit kockáztatok. Mégsem gondoltam volna soha, hogy eljön ez a perc. A németek elhagyják Párizst, és én nem számíthatok feloldozásra az utolsó pillanatban. Csak kérdezzék meg az üvöltő tömeget ott lent, a Place Vendôme-on. Tegnap az Hôtel Ritz ablakából néztem, a selyemfüggöny mögül lestem, ahogy a kegyetlen csőcselék letépte egy gyönyörű fiatal nő ruháját. Azt hiszem, ismertem őt. De hol volt most az SS-es szeretője? Ott állt, meztelenül, amíg leborotvták a szépséges haját. A megveszett tömeg éljenzett, amikor egy horogkeresztet égettek a homlokára.

Ó, még most is hallom a sikoltozásait. Ma is emberek vannak az utcán – nem hiszek a szememnek! –, kötéllel összekötöttek egy sornyi nőt. *Collabos*nak, *vízszintes kollaboránsok*nak hívják őket, ezek a nők pedig sírnak, könyörögnek, rimázkodnak. De a nációk távozásával eljött a bosszú ideje.

Ez egyfajta tisztogatás.

Én leszek a következő. Már a gondolatra is gyáván reszketek. Amikor értem jönnek, menni fogok, nem fognak magukkal cipelni, még akkor sem, ha már senki sincs, akit érdekelne a személyem. Elvégre én vagyok Mademoiselle Chanel. Lehet, hogy megfeledekzenek rólam. Lehet, hogy telefonálok egy teáért. Lehet, hogy ez lesz az utolsó.

Az élet furcsa. Azt gondolná az ember, egy olyan tündöklő csillag, mint a N° 5, magával kellett volna hogy repítsen a fények felé ahelyett, hogy lehúzza a sötétségbe. Azt hiszem, minden Pierre árulásával kezdődött.

Vagy az is lehet, hogy a hanyatlásom korábban kezdődött, még Andréval.

Első rész

Első fejezet

Franciaország, Provence megye
1940. tavasz

Cannes öreg és zsúfolt, még mindig a Côte d'Azur rokokó királynője, tompított pasztellszínek palettája ezen a kora májusi reggelen. Provence-ban beköszöntött a tavasz, a szikrázó fények sárgabarack-színű csillogásba vonják a várost. A körút túloldalán fehéren ragyog a homokos strand, és aranyosan csillog a zöld tenger habja. A Côte d'Azurön az ember sosem gondolná, hogy a Reich vasmarka máris torkon ragadta Csehszlovákiát, Lengyelországot, Norvégiát és Dániát. A városban az a pletyka terjed, hogy már errefelé járnak.

Gabrielle Chanel – a legtöbb embernek csak Coco – nem hiszi, hogy ez igaz lenne. Egy árnyékos asztalnál ül a körúton, szemben a tenger, előtte egy csésze tea, ahogy minden reggel, amelyet La Pausában, a tengerparti villájában tölt. Nézelődik, beszívja a friss, sós levegőt. Jó érzés egy időre eljönni Párizsból, messzire a háború feszültségétől, és a gondtól, hogy mi következik majd ezután. Jó érzés messzire kerülni a német határok melletti farmokról és városokból érkező, Párizst ellepő hordáktól. Amikor rájönnek, hogy semmi értelme nem volt ennek a vándorlásnak, majd hazaszaladnak, és Párizs újra a régi lesz.

Coco nem aggódik; épphogy csak bosszankodik. Franciaország kilenc hónappal ezelőtt hadat üzent Németországnak, és azóta semmi sem történt. Legalábbis itt, a Riviérán nem. *Ez egy színlelt háború*, gondolja Coco. Még a windsori herceg és a felesége is itt maradt, nem messze innen, Cap d'Antibes-ban. Ha a németek meg-

szállása fenyegetne, akkor David volna az első, aki a Führerrel való barátsága ellenére elmenekülne. Anglia volt királya – VIII. Eduárd, a körön belülieknek csak David – nem titkolja a Hitler iránti rajongását. És miután David lemondott a trónjáról a nőért, akit szeretett, a Führer királynak kijáró csinnadrattával látta vendégül Berlinben. De egy igazi háború egészen más dolog. David közel sem olyan kemény, mint Wallis: a felesége kellemes modora és csiszolt külleme kőkemény gerincet rejt, amely, ha szükség van rá, a skorpióhal mérgezett fullánkját rejt magában. Coco látta, Wallis hogyan marja halálra a nőket, akik túl közel kerültek Davidhez.

A legtöbb férfi, és az elején nők is bedőltek Wallis álcájának. Még Hitler nehézkes külügyminisztere, Von Ribbentrop is beleszeretett. Vagy legalábbis ez a pletyka járta. Egy hónapon át minden reggel egy csokor vörös szegfűt küldött Wallisnak, míg Wallis hozzá nem ment Davidhez, annak ellenére, hogy Nagy-Britannia David lemondásának botránya miatt háborgott.

Coco elfintorodik, elmereng – *miért szegfűt és nem rózsát?* –, közben tekintete végigpásztazza a tőle balra látható, széles körutat, a túloldalon lévő strandot, és végül a tengert. A nap reszkető melegében megpillantja egy, a parttól távol horgonyzó szkúner sziluettjét. Kezével árnyékolja a szemét, a hajót figyeli. Egy pillanatig azt hitte, hogy a *Flying Cloud* az, Westminster hercegének egyik jachtja. De természetesen ez lehetetlen.

Ugyanilyen tavaszi nap volt, amikor évekkel ezelőtt utoljára a *Flying Cloud* fedélzetén járt. A jacht Anglia leggazdagabb emberének, Hugh Richard Arthur Grosvenornak, Westminster hercegének tulajdonában állt, akit barátai csak Bendornak hívtak. Azon a reggelen a felső fedélzeten nézelődött, élvezte a kilátást. A kikötő vize tükörsima volt, Coco nézte a *Flying Cloud* és a part között horgonyzó, tucatnyi kisebb hajót. Bendor odasétált mögé, és megcsókolta a tarkóját, ezzel meglepve Cocót. Majd a korlátra támaszkodva elnézett a kikötő felé, és azt mondta, hogy valami fontosat szeretne megbeszélni vele. Coco azonnal tudta, miről van szó.

Vagy legalábbis úgy gondolta...

Bendor végre felteszi a nagy kérdést. Coco úgy döntött, azok után, hogy ennyi éve vár erre, meg fogja várakoztatni a válaszával. Végül is ez egy nő kiváltsága. Legalább egy kicsit hadd szenvedjen, miközben a válaszára vár.

Boldogság töltötte el, és a biztos jövő tudata. Csendben állt mellette, míg Bendor összeszedte a gondolatait. De az első szavak után el kellett fordulnia, amikor a férfi vidáman bejelentette, hogy megkérte egy édes angol hölgy kezét, és az illető igent mondott. Kezét Coco karján nyugtatta, miközben közölte, már alig várja, hogy bemutatassa őket egymásnak. Ó, igen, a szerető és a jövődöbeli feleség.

Ebben a pillanatban megaláztatás hulláma söpört végig rajta, teste minden egyes kis izma megfeszült, míg megemésztette a hírt. Bendor valaki mást vesz el helyette! A szeretője egy angol rózsaszálát vesz feleségül. Egy nőt, aki Cocóval ellentétben a láthatatlan határ jó oldalára született. Ugyanez a határ volt, ami megakadályozta, hogy Coco nyilvános gálákon és magánpartikon vegyen részt Westminsterrel együtt. Ugyanez a határ, amely miatt nem léphetett be vele a lóversenyek mázsálóihoz, vagy a herceg páholyába az opera- és balettelőadásokon.

Ahogy Coco felidézi a pillanatot, egyszeriben remegni kezd a keze, miközben újra felemeli a teáscsészét. Bendor képére boldog várakozás ült ki, ahogy a nő gratulációját várta, eközben Cocóban égő düh tombolt, és a gondolatai vadul kavarogtak. A hajó korlátjára támaszkodott, gyorsan szedte a levegőt, tomboló haragjával viaskodott. Eszébe jutott, hogy a legegyszerűbb dolgokra terelje gondolatait, míg egyre csak múltak a percek – a vállát melengette a nap, fürdőzők futkároztak ugyanezen a cannes-i tengerparton, majd a sekélyesben fröcskölték egymást.

Egy másodpercig sem habozva a tarkójához nyúlt, oda, ahol Bendor megcsókolta, és egy határozott mozdulattal leemelte a hosszú gyöngysorokat a nyakáról – nagy, krémszínű gyöngyök voltak, megfizethetetlen gyöngyök, Bendor ajándéka. Ugyanabban a pillanatban kinyújtotta a kezét, áthajolt a korláton, és a nyakláncokat a tengerbe ejtette.

Bendor felhördült.

Westminster hercegének szeme majd kiugrott a helyéről, és egyszerűen pánikba esett, megpördült, és kiabálni kezdett.

– Mindenki a fedélzetre! Mindenki azonnal ugorjon a tengerbe!

Miközben egyre nagyobb lett a lárma, a kiabálás – sípok hangzottak fel, futó lábak cipőinek hangja, Bendor üvöltözése –, Coco a smaragd karpereceket is behajította a csuklójáról, és mintha csak álom lenne, nézte, ahogy követik a gyöngyöket a víz sötét mélyébe.

Most mosolyog magában, ahogy a teáját kortyolgatja. Az idő nem gyógyít be minden sebet, de mindez már oly régen volt!

– Mademoiselle! – Coco felriad, ahogy egy távoli kiáltás elsöpri a gondolatait, és eltűnik a *Flying Cloud*.

Coco hunyorogva néz a napfénybe, miközben valaki sietősen felé tart a járdán. Charles Prudone! Ő meg mit keres itt? A Chanel ház ügyvezetőjének az ügyeket kellene intéznie a Maison de Paris-ban, nem pedig a cannes-i körúton rohannia felé. Lehet, hogy már befejezte a nőruha-tervezést, de alkalmazottainak kis létszámú csapata még mindig ott dolgozik a Rue Cambonon, parfümöt és kozmetikai szereket árulnak. Coco hátradől, vár. Nahát, még sosem látta az igazgatót ilyen gyorsan mozogni!

– Reméltem, hogy itt találom – lihegte az asztal szélébe kapaszkodva, amint odaért hozzá.

Coco felvonta szemöldökét, és elmosolyodott.

– Jó reggelt, Prudone igazgató! – *Az öltönye és a nyakkendője gyűrött*, állapítja meg Coco, mintha a férfi előző éjjel ezekben aludt volna. Az igazgató arca kipirult, nehezen veszi a levegőt. – Kérem, foglaljon helyet! – Coco a székre mutat. – Mi szél hozta önt Cannes-ba?

– Egy levelet hoztam, mademoiselle. – Az asztal túloldaláról átnyújt egy borítékot. – Az van ráírva, hogy sürgős, úgyhogy vettem a bátorságot, és elcsíptem az éjszakai expresszt. Épp az állomásról jövök. – Coco elveszi a borítékot, a feladó címét vizsgálja. Georges Baudin küldte, ő az igazgatója a Neuillyben lévő parfümgyárnak, ahol Coco parfümjei készülnek.

– Tegnap kézbesítették a levelet. – Monsieur Prudone kihúzza a zsebendőt a zsebéből, és letörli a homlokát. Leveszi a kalapját, és a székre dobja.

Coco csendben felnyitja a borítékot, és kihúzza a levelet. Átfutja az oldalt, aztán a száját összeszorítva újramezdi. Lassan olvassa. Ez lehetetlen! A szíve kihagy egy ütemet. Felpillant, elnéz az igazgató mellett. Ez nem lehet igaz.

Hirtelen ráébred, hogy Prudone továbbra is rámered, így aztán próbál úrrá lenni a keze remegésén, félbehajtja a levelet, és visszacsúsztatja a borítékba. Egy sárga macskát néz, amely az igazgató mögött a járdán üldögél. A macska hátrafordul, rövidke farkát nyalogatja, lassan, mintha az idő nem is létezne.

De az idő létezik, és amennyiben igazat mondanak ebben a levélben, azonnal cselekednie kell. A macska nyújtózkodik egyet, aztán az úttestre ugrik, épp, amikor Coco a szeme sarkából meglátja, ahogy felvillan valami zöld, a sarkon egy autó kanyarodik be száguldva. Coco az asztalra dobja a borítékot, épp amikor a macska a kerekek alá fut, gumicsikorgás, dudálás, majd az autó tovarobog.

Prudone megfordul, követi Coco tekintetét. De addigra már az autó és a macska is eltűnt. Coco arra a pontra szegezi tekintetét, de az utca kihalt és patyolattiszta.

Az igazgató Cocóra bámul.

– Jól érzi magát, mademoiselle?

Coco bólint. Prudone int a pincérnek, aki már meg is jelent Coco mellett, karján egy félbehajtott tiszta, fehér, vászon asztalkendővel. A pincér felvonja a szemöldökét, és Coco felé hajol.

Coco odamutat.

– Egy macska volt ott, pont azon a helyen, amikor egy autó száguldott erre a sarkon. – A pincérhez fordul. – Csak képzelődöm?

A pincér épphogy csak felegyenesedik, és elmosolyodik.

– Talán egy nagy sárga, félfarkú macska volt az, mademoiselle?

Coco bólint, még mindig le van döbbenve.

– Ó, igen, azt hiszem, az volt.

A férfi keresztbe fonja a karját maga előtt.

– Akkor ön a szemtanúja volt La Bohemian egyik nagyszerű trükkjének, az eltűnésnek. – Alsó ajkát előrebígyesztve vállat von. – Minden csávából kibújik. Ez egy cigány trükk, mint a varázslat.

Coco sóhajt, tekintete újra az előtte heverő levélre esik. Neki is jól jönne most egy efféle varázslat.

– Hozzak még egy kanna teát? Ez már bizonyára kihűlt.

– Nem, köszönöm. – Coco elhessegeti a pincért. – Megvagyok. A pincér Prudone felé fordul.

– Esetleg önnek valamit, monsieur? Egy aperitifet? Teát?

Az igazgató az órájára pillantva megrázza a fejét.

– Ma nem. Nincs rá időm. – Ahogy a fickó elsiet, Prudone Cocóhoz fordul. – A levél. Rossz híreket hoztam?

– Igen, Monsieur Prudone. Ez valóban rossz hír. De helyesen tette, hogy eljött. Ez sürgős ügy.

Prudone szóra nyitja a száját, de Coco felemeli a kezét.

– Hallgasson, kérem! Gondolkodnom kell. – A Pierre-hez intézett válasznak gyorsnak és végzetesnek kell lennie. Tudhatta volna, hogy Pierre Wertheimer előáll egy ilyen trükkel, most, hogy Franciaországból Amerikába költözött. Elmenekült a német háború fenyegetése elől, ezt állította – és most ez a levél! Attól a naptól kezdve, hogy 1924-ben együtt megalapították a Sociéte Mademoiselle-t, hogy a N° 5-et árulják, harcolnia kellett, hogy megvédje a parfümjéhez és a nevéhez fűződő jogait.

Milyen bolond is volt! Amikor először találkozott Pierre-rel, még csak épphogy kezdett sikeres lenni a ruháival Párizsban a Maisonban, és épp akkor alkotta meg a N° 5-et, a sok pénzzel és hatalmas parfümcégekkel büszkélkedő Pierre pedig be akart fektetni. És a cége, a Lenthal pont Párizs mellett működött, készen állva, hogy azonnal gyártsa és forgalmazza Coco parfümjét. Szinte álmyszerűnek tűnt a kettejük társulása.

Egyezséget kötöttek – aminek a következménye az lett, hogy a Sociéte Mademoiselle részvényeinek csak a tíz százaléka volt az övé, az irányítást pedig Pierre-re, és a fivérére, Paulra bízta. Azokban az években még újoncnak számított a parfümüzletben, az energiáját inkább arra összpontosította, hogy nevet szerezzen magának a divatszakmában, a megállapodás részleteit Pierre-re hagyta. És ez az előzékeny, sikeres és gazdag ember olyan bölcsnek tűnt. Pierre kezelte

a szerződések véglegesítésének összes jogi vonatkozását, és Cocónak eszébe sem jutott, hogy ne az ő érdekeit képviselné.

Szempillája alól figyeli az igazgatót. Szüksége lesz a segítségére, és ennek érdekében a bizalmába kell fogadnia. Coco senkiben sem bízik. Az igazgató azonban már évek óta neki dolgozik. Ismeri a diszkréciónak értékét, főképp egy olyan versengő világban, mint amilyen a divat, a ruhatervezés és parfüm piaca. És pontosan tisztában van vele, hogy a pozíciójának legfőbb kelléke a diszkréciónak.

Coco összekulcsolja kezét, tekintetét a férfitra függeszti.

– Be kell hogy avassam önt, Prudone igazgató. – Kis szünetet tart. Amikor a férfi bólint, Coco folytatja. – Úgy tűnik, hogy az üzlettársam egy tolvaj.

– Hogyan? – Prudone szeme tágra nyílik. – Monsieur Wertheimer-ről beszél?

– Igen. Igen! – Coco nagy levegőt vesz, minden erejével összpontosít, hogy féken tartsa a dühét.

Egy mély ránc jelenik meg az igazgató két szeme között. Előrehajol, mintha valaki hallgatózna, és lehalkítja a hangját.

– De úgy tudtam, hogy Monsieur Wertheimer néhány hónapja Amerikába költözött, a fivérével és a családjakkal. – Félrebillenti a fejét. – New Yorkba, ha jól emlékszem...

– Igen. Emigráltak. – Miután Hitler megtámadta Lengyelországot, Pierre úgy gondolta, hogy a zsidó családok számára ez már rossz jel. Úgy gondolta, hogy a színlelt háború nagyon is valós. Coco kezébe veszi a borítékot, legyezőnek használja.

Az igazgató dadogni kezd.

– De mi...

– Monsieur Baudin állítása szerint, Pierre elvette – nem, Pierre Wertheimer *ellopta!* – a N° 5 receptjét a gyárból.

– Ellopta! – Prudone elfordítja a tekintetét. – Mindig is úriembernek gondoltam. Biztos benne, hogy ez nem csak valami tévedés, mademoiselle?

– Igen, Monsieur Prudone. Egészen biztos vagyok benne. Olybá tűnik, hogy Alain Jobert, Pierre jobbkeze, két napja megérkezett New Yorkból Neuillybe egy hivatalos felhatalmazással és utasítások-

kal Pierre részéről, hogy adják át neki a N° 5 receptjét. – Szünetet tartott, a gyöngyeivel játszott. – Monsieur Baudin láthatóan úgy érezte, hogy nincs más választása, mint hogy engedelmeskedjen. Ezek után Alain Jobert távozott, táskájában a legdrágább parfümöm receptúrájával.

Prudone arkifejezése végre tükrözte Coco szavainak teljes jelentését. A receptet ellopták. A N° 5 leírása sosem hagyta el a Neuillyben lévő széfet, mivel egy parfüm formulája, akárcsak a legjobb séfek receptjei, teljes egészében titok. Csak három ember tudta a széf kódját: Coco, Pierre és Georges Baudin.

Természetesen, mivel senkiben sem bízott, Cocónak saját másolata is volt a leírásról a Maisonban lévő széfjében.

Prudone a fejét rázza.

– Monsieur Wertheimer egy tolvaj! Mademoiselle, hogy lehetséges ez az ön beleegyezése nélkül?

– Nem olyan nehéz megérteni. Alain Jobert néha egészen megfélemlítő tud lenni. – Coco keserűen mosolyog.

– De mindenki tudja, hogy az öné a N° 5 receptje.

– Igen – Coco csak úgy köpi a szavakat. – De ahogy arra Monsieur Baudin a levelében emlékeztet, Pierre Wertheimer irányítja a vállalatot.

Zavart kifejezés jelenik meg Prudone arcán, ahogy a hangja megnyugtató suttogássá puhul.

– A lopás maga hiábavaló, mademoiselle. A világ tudja, hogy ön készítette a N° 5-et. Hiszen a parfüm az ön nevét viseli. És a N° 5-et mindig is Neuillyben készítették. Mit is kezdhetne Monsieur Wertheimer a recepttel Amerikában?

Valóban ez itt a kérdés.

Egyszeriben világos lesz a kép. Pierre úgy tervezi, hogy már sosem tér vissza Franciaországba. Csak egy okból kockáztatná meg, hogy elemelje a N° 5 receptúráját Neuillyből: ha az a terve, hogy Amerikában fogja gyártani a parfümöt. Itt az alkalom, hogy egyszer s mindenkorra megszabaduljon Coco örökös panaszkodásától. Az üzletét New Yorkba költözteti, és maga mögött hagyja Cocót. Sosem tér vissza Franciaországba. Pierre ki fogja rekeszteni őt, míg

ő itt ragad a háború által fenyegetett Európában. Mindegy, hogy mi lesz a Németországgal vívott háború végkimenetele, Pierre el fogja hagyni őt.

A N° 5-et mindig is Neuillyben gyártották. Miért volt Pierre ilyen ravasz, ilyen titokzatos? Miért Alaint küldte, ahelyett hogy átbeszélte volna vele ezt a változtatást? Miközben átgondolja üzlettársa árulásának fontosságát, Coco az asztalra csap, Prudone össze-
rezen. Senki sem tudja, hogy szinte kizárólag a parfüm bevételeitől függ az élete. Igen, vannak megtakarításai arany és befektetések formájában a genfi széfjében elzárva. De a tavalyi munkássztrájk óta bezárta a ruhatervezés szekciót, azóta a N° 5 volt a fő bevételi forrása.

Coco felemeli az állát.

– A N° 5 az enyém, Monsieur Prudone. A recept az enyém. Én vagyok az alkotótárs a cégben. A N° 5 csak az első parfümöm, de a legtökéletesebb. Éveken át tartó tervezés után komponáltam meg, és hónapokon át tartó munkával készült el a grasse-i nyirkos laborokban.

Pierre most az egyszer tényleg túl messzire ment. Még ha Coco újraélesztené is a ruhatervezési ágazatot, mivel Európa más részein éppen Hitler tombol, jelenleg szinte lehetetlenség lenne megszervezni a megfelelő anyagellátást. Amióta Franciaország hadat üzent Németországnak, még a szövögyárat is lefoglalták a színlelt háború számára. Nyelvével csettint, ahogy az elveszett selymekre, gyapjúkra és vásznakra gondol.

Nem a háború zárta be az üzletedet. A temperamentumod volt az, Coco.

Nos, az nem az én hibám.

Ők voltak azok, akik *rákényszerítették* őt, hogy bezárja a Chanel házat, az ő kis kezeckéi – a varrónői –, akik tavaly csatlakoztak a kommunista csöcselék sztrájkjához, még többet követeltek, mint amit már így is kifacsartak a mademoiselle-jükből. Ó, azok voltak a rossz idők, értékes műemlékeket rombolt le ez a csürhe, üzleteket és munkaadókat támadtak meg, mint amilyen ő is – őt, aki az utcáról szedte fel ezeket a lányokat, majd mindegyiküket kitaníttatta,

és jó munkabért fizetett. Hogy volt képük ellene fordulni? Az ő kis kezecskéi üldözték el saját Maisonja ajtajától!

Hát csoda, hogy az összeset kirúgta?

Azt állítják, hogy bosszúból cselekedett.

Bár az igazság az, hogy abban a pillanatban jó üzleti döntésnek tűnt, hiszen a N° 5-ből származó bevételek addigra túlszárnyalták a ruhaeladásokból befolyókat.

És most? Ez a lopás egy újabb lépés Pierre részéről, hogy minden egyes fordulóban megakadályozza őt az üzlete működtetésében. Éveken át harcoltak egymással a parfümjei miatt – vitatkozva a dizájn minden egyes részletén, a disztribúción, a marketingen, sőt az eladáson is összecsaptak. Lehet, hogy nem többségi részvénytulajdonos a Société Mademoiselle-ben, de a cég nem gyárt mást, csak Coco Chanel parfümöket és néhány kozmetikumot. A kreatív tehetsége sokkal fontosabb, mint az általa birtokolt részvények száma. Ez a lopás, ez a próbálkozás, hogy kirekesszék az üzletből... az utolsó csepp a pohárban. Nem fogja hagyni, hogy Pierre győzzön.

És ezzel megfogant a fejében egy gondolat. Egy olyan logikus terv, amitől majdnem elmosolyodott.

A Société Mademoiselle egy francia cég, a francia törvények vonatkoznak rá – nem az Egyesült Államokéi. És ez a francia cég a N° 5 gyártási jogainak tulajdonosa, nem pedig Pierre. Coco összeszorítja a száját. Franciaországban bármilyen igazságos bíróság arra a döntésre jutna, hogy mivel Pierre meghatározhatatlan ideig Amerikában tartózkodik, Coco pedig Franciaországban él, a mademoiselle kompetenciája, hogy megvédje a cég legértékesebb vagyonát.

Azon nyomban bíróságra viszi az ügyet. Azzal érvel majd, hogy erkölcsileg és jogilag is szükséges, hogy ő irányítsa a céget. A N° 5 egy francia kincs. És ahogy azt az igazgató is elismerte, a cég és a parfüm is az ő nevét viseli. Igen, ez a terv működni fog, ha másért nem, hát azért, mert Hitler menetelése miatt Pierre nem fogja megreszkírozni, hogy visszatérjen Franciaországba, és szembeálljon vele a bíróságon.

Az asztal túloldalán Prudone igazgató csendben várakozik, szemöldökét ráncolja, tekintete a Coco mögötti tájat pásztázza.